

Odpis

Sygn. akt I C 18/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 stycznia 2016 r. powódka A. S., reprezentowana przez radcę pr. K. J., wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. tytułem zadośćuczynienia kwoty 12 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 października 2015 r. dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała między innymi, iż w dniu 8 listopada 2007 r. jej dziadek S. L. doznał obrażeń ciała w wypadku drogowym którego sprawcą był kierujący samochodem R. (...) H. G., w wyniku doznanych obrażeń S. L. zmarł w szpitalu. Wiadomość o śmierci dziadka, który był dla niej bardzo bliską osobą spowodowała płacz, złość, rozgoryczenie, powódka do dzisiaj za nim tęskni i odczuwa jego brak w życiu codziennym (pozew k.3-5).

W odpowiedzi na pozew, w piśmie z dnia 4 lutego 2016 r., pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości i podniósł, iż dotychczas tytułem zadośćuczynienia wypłacono powódce kwotę 3 000 zł i kwota ta winna w całości zabezpieczać jej roszczenia powstałe na skutek śmierci dziadka, nadto kwota ta pozwoliła powódce na przystosowanie się do życia w zmienionych warunkach i czyni zadość poczuciu sprawiedliwości w rozumieniu art. 448 kc. W odpowiedzi na pozew podano również, iż w sytuacji uwzględnienia powództwa ewentualne odsetki winny być zasądzone od dnia wyrokowania (pismo k.21-23).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 8 listopada 2007 r. na trasie P. H. G. kierując ambulansem marki R. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych, stracił panowanie nad kierowanym pojazdem i wjechał nim do przydrożnego rowu, w następstwie tego zdarzenia przewożony ambulansiem pacjent S. L. doznał obrażeń ciała w wyniku których zmarł po przewiezieniu do szpitala w Z..

Za spowodowanie wypadku w wyniku którego S. L. poniósł śmierć, H. G. został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na 5 lat oraz na karę grzywny (wyrok Sądu Rejonowego w Zamościu k.9). Pojazd sprawcy wypadku w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) pozwanego. W chwili wypadku powódka miała (...) lat mieszkała z rodzicami i rodzeństwem w K., zmarły S. L. w chwili śmierci miał (...) lat. Obecnie powódka ma (...) lat i również mieszka z rodzicami i rodzeństwem, jest panną, ukończyła liceum, utrzymuje się z dorywczej pracy. W dacie wypadku powódka przebywała w domu. Zmarły S. L. zamieszkiwał ok. 1 km od domu powódki i jej rodziny. W dniu wypadku był przewożony ambulansiem do Z. w celu wykonania dializy, bowiem od kilku lat chorował na nerki i co kilka dni był dializowany w szpitalu w Z.. Powódka niemal codziennie odwiedzała dziadka, chociaż zamieszkiwał on z synem i jego rodziną to również z rodziną powódki utrzymywał bardzo bliskie relacje, tym bardziej, że ojciec powódki pracował zarobkowo za granicą, dziadek niejednokrotnie zastępował jej ojca (zeznania powódki k.37-38), zeznania świadków E. S. (k.38-39) i J. S. (k.39-39v). Decyzją z dnia 13 października 2015 r. pozwane Towarzystwo (...) przyznało powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 3000zł odmawiając roszczeniu w pozostałej części (odpowiedź na pozew k. 21v, k.30 zeznania powódki).

Ustalając powyższe Sąd miał na uwadze dowody zgromadzone w postępowaniu szkodowym, zeznania powódki, a także zeznania świadków o których mowa wyżej (k. 37-39v). Sąd ocenił zeznania powódki jak i zeznania świadków jako wiarygodne i wzajemnie się uzupełniające.

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie poza sporem było, iż samochód typu ambulans, który prowadził sprawca wypadku objęty był umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów w pozwany (...) SA z siedzibą w Ł.. Towarzystwo (...) nie negowało swojej odpowiedzialność względem powódki, kwestionowało jedynie wysokość żądanej przez nią kwoty, uznając iż dotychczas przyznane zadośćuczynienie w wysokości 3000 zł zaspokoić winno w całości roszczenia majątkowe powódki.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t. z późn. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. W myśl art. 35 w/w ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 kc). Zgodnie z art. 822 § 4 kc uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. W razie gdy wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia spowodowanego ruchem pojazdu mechanicznego nastąpi śmierć poszkodowanego, osobom pośrednio przez to poszkodowanym (małżonkowi, małoletnim lub innym osobom bliskim zmarłemu) przysługują roszczenia odszkodowawcze (art. 446 k.c.).

W myśl przepisu art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Sąd Rejonowy podziela dominujące obecnie w judykaturze stanowisko, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r.- por uchwała SN z dnia 22 października 2010 r. III CZP 76/10. Więż rodzinna stanowi bowiem dobro osobiste i podlega ochronie na podstawie art. 23 k.c. i art. 24 k.c. Wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. ustawą z dnia 30 maja 2008 r. (Dz.U.2008.116.731), zgodnie z którym Sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, doprowadziło jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania (por. wyrok SA w Łodzi z dn. 12.07.2013r. I ACa 227/13). Odnosząc się do tej kwestii należy zauważyć, że katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty. W orzecznictwie i w piśmiennictwie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. W judykaturze uznano, że do katalogu dóbr osobistych należy np. prawo do intymności i prywatności, pleć człowieka, prawo do planowania rodziny, tradycja rodzinna, pamięć o osobie zmarłej. Trudno byłoby znaleźć argumenty sprzeciwiające się zaliczeniu do tego katalogu także więzi rodzinnych. Więzi te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 k.r.o.). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to a fortiori może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. Ustawodawca wskazał, że suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia ma być odpowiednia, nie sprecyzował natomiast zasad ustalania jej wysokości. Nie powinno jednak budzić wątpliwości, że o rozmiarze należnego zadośćuczynienia decyduje rozmiar doznanej krzywdy, zadośćuczynienie ma bowiem na celu naprawienie szkody niemajątkowej, wyrażającej się doznaną krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych. Nie dający się ściśle wymierzyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym i wysokości zadośćuczynienia, zależy od oceny sądu. Przy ustalaniu rozmiaru doznanych cierpień powinny być uwzględniane zobiektywizowane

kryteria oceny, odniesione jednak do indywidualnych okoliczności danego wypadku. Oceniając rozmiar doznanej krzywdy, trzeba zatem wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, w tym: stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku.

Ze zmarłym dziadkiem powódkę łączyły bliskie i serdeczne więzi, a jego śmierć wywołała u powódki uczucie żalu, straty, zachwiane zostało jej poczucie bezpieczeństwa i spokoju, a pamięć o tym jak zginął dziadek powoduje, iż do dzisiaj odczuwa obawę o bezpieczeństwo podczas szybkiej jazdy samochodem. Co prawda powódka była w dacie śmierci dziadka dzieckiem, jednak bliska relacja która ją z nim łączyła spowodowała, że w okresie dorastania i obecnie negatywne emocje nie zostały wyciszone. Każde wspomnienie tamtych wydarzeń przywołuje bolesne chwile i odnawia poczucie straty. Powódka w chwili śmierci dziadka miała (...) lat, mieszkała ze swoimi rodzicami i rodzeństwem ok. 1 km od miejsca zamieszkania dziadka, niemal codziennie go odwiedzała, rodzina spędzała ze sobą każde święta i uroczystości rodzinne. Powódka do dnia dzisiejszego odczuwa żal po stracie dziadka. W okolicznościach sprawy zasadnym byłoby zdaniem Sądu przyznanie powódce zadośćuczynienia w kwocie 10.000,00 zł, jest to zdaniem Sądu kwota adekwatna do rozmiaru poniesionej straty i powinna w całości zrekompensować jej krzywdę. Zważywszy fakt, iż powódka otrzymała już od pozwanego 3.000,00zł tytułem zadośćuczynienia, zasadnym było zasądzenie na jej rzecz kwoty 7.000,00zł.

Sąd podziela pogląd, zgodnie z którym także zadośćuczynienie przysługuje z odsetkami od dnia opóźnienia, czyli wezwania do zapłaty, a nie od dnia jego zasądzenia (teza 2 wyroku Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10, OSNP 2012/5-6/66) – stąd jako datę początkowo należności odsetkowej przyjąć należało dzień 14 października 2015 r. czyli dzień wymagalności roszczenia. Odsetki za opóźnienie od odszkodowania (zadośćuczynienia) należą się więc od chwili wymagalności ustalonej zgodnie z art. 455 kc zgodnie z którym jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Pozwany decyzją z dnia 13.10.2015r. przyznał w odpowiedzi na zgłoszone przez powódkę roszczenie w kwocie 25.000zł jedynie kwotę 3.000,00zł odmawiając wypłaty zadośćuczynienia ponad tą kwotę, co uzasadnia wniosek, iż pozostaje pozwany w opóźnieniu do kwoty zadośćuczynienia przewyższającej przyznaną kwotę od dnia następnego po wydaniu decyzji.

Żądanie pozwu ponad uwzględnioną kwotę Sąd oddalił uznając je za niezasadne.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zapadło w oparciu o przepis art. 100 kpc. Zgodnie z art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Powódka poniosła w niniejszej sprawie następujące koszty procesu: opłatę od pozwu 600 zł, wynagrodzenie reprezentującego powódkę radcy prawnego 4800 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa 17 zł łącznie 5417 zł. W ocenie Sądu powódce należy się więc na zasadzie art. 100 kpc, tytułem zwrotu kosztów procesu od pozwanego, wygrywającej proces w około 58 %, kwota 3142 zł (5417zł x 58%= 3142zł).

Z powyższych względów, mając na uwadze powołane wyżej przepisy, Sąd Rejonowy w Biłgoraju orzekł jak w sentencji wyroku.

sędzia/-/T. Jodłowski